

5. po Zjavení – 10.2.2019

Zmlkni!

Milost' vám a pokoj od Boha, nášho Otca.

Marek 4:35-41 „V ten istý deň, keď sa zvečeriło, povedal: prejdime na druhú stranu! I opustili zástup a vzali Ho so sebou tak, ako bol na lodi. Aj iné lode boli s Ním. Vtedy sa strhla veľká povichrica a vlny valili sa do lode, že sa už naplňala. On však spal v tyle lode na vankúši. Zobudili Ho, volajúc: nedbáš, Majstre, že hynieme? A On, prebudiac sa, pohrozil vetru a povedal moru: zmlkni, utíš sa! I prestal víchor a nastalo veľké utíšenie. Potom im povedal: čo sa tak strachujete? Ako to, že nemáte vieru? I báli sa bázňou veľkou a hovorili medzi sebou: ktože je tento, že Ho aj vietor aj more poslúchajú?“.

Je to príbeh o našom živote.

1. aj v našom živote sa občas zvečeri a prídu smutné, zlé a ťažké časy. Vieme, že nemôžeme zostať na mieste, ale akosi sa nám nechce prejsť na druhú stranu, pohnúť z miesta, riskovať a pustiť sa do nových plánov. A tak radšej žijeme v tme, obklopení negatívami – svojimi, či blízných – len aby sme sa nemuseli vybrať ďalej, pretože nás zväzuje strach, obava, predtucha, že tam, vpredu, v našej budúcnosti, to aj tak lepšie nebude.

2. či sa nám to páči alebo nie, sú chvíle, keď musíme prejsť na druhú stranu, pohnúť sa z miesta, zmeniť svoj život, pretože dlhodobo žiť v tme vzťahov, práce, nespokojnosti so sebou samými, sa nedá. Je to síce cesta do neznáma, ale aspoň nestagnujeme, aspoň niečo robíme a kým nie sme na druhej strane, kým nie sme ďalej, stále máme nádej, že náš život môže byť lepší a kvalitnejší. Len treba mať na to odvahu.

3. treba zanechať zástupy a ísť s Kristom. Akokoľvek nás ľudia majú radi, nedokážu nás totálne pochopiť a nie vždy vedia akceptovať naše rozhodnutia. Ani tí najlepší priatelia nie vždy súhlasia s našimi postojmi a plánmi. Iste treba mať otvorené srdce na kritiku či povzbudenia ľudí, lebo Pán Boh môže hovoriť aj skrze nich. No stále treba Boha viac poslúchať ako človeka. Ľudia nás vedia vyšťaviť, skritizovať, obviňovať, poučať, ale Pán s nami tú ťažkú cestu pôjde. Neopúšťa nás tak, ako to zvyknú robiť ľudia. On je istotou.

4. v konečnom dôsledku však neputujeme sami. Ani nevieme, koľko ľudí má podobné problémy ako my, koľko je tých, čo nás chcú sprevádzať

a byť nám blízko akokoľvek sa rozhodneme. Len treba hovoriť o tom, čo nás trápi, o bremenách, ktoré nás ťažia a o nádeji, ktorú máme. Tí skutoční priatelia sa nás zastanú a budú pri nás stáť v dobrých i zlých časoch. Len sa treba naučiť zdieľať sa so svojim trápením a hľadať si spolupútnikov, ktorým môžeme dôverovať.

5. a treba brať so sebou aj Krista. Čo to presne znamená? Treba s Ním rátať, prenechať Mu vedie, dôverovať Mu. Modliť sa k Nemu. Intenzívnejšie čítať Písmo a prichádzať do spoločenstva. Ak je človek bez Krista alebo Mu nevenuje dostatočnú pozornosť, ten Zlý použije všetko k tomu, aby nás zničil, aby nás obral o vieru, aby nám vzal nádej aj lásku. Mať so sebou Krista je istota v každej chvíli – aj v pokojnej plavbe, ale aj v čase búrok.

6. na lodi života nie sme sami. To je potrebné pochopiť. Často totiž robíme to, čo učeníci, keď príde búrka – a ona príde: buď čakáme a nič nerobíme, kým sa to úplne nezhorší a potom voláme: ak Bože si, tak ma zachráň. Alebo pobehujeme po lodi svojho života a snažíme sa búrku zvládnuť sami, aj keď vieme, že Ježiš je nám blízko. Lenže my Ho nechceme otravovať, alebo to všetko chceme zvládnuť sami alebo si myslíme, že On nám aj tak nepomôže, nepochopí nás. A tak sa často sami trápime, aj keby sme nemuseli.

7. treba zmlknúť. Moderný človek – aby zahojil svoje rany alebo prekonal ťažké obdobie – zvykne vždy niečo robiť. Má strach, že ak sa zastaví, ak v jeho živote bude ticho, že nezvládne život a že ho problémy úplne zničia. Lenže zapratať si myseľ vecami tohto sveta nepomáha. Pretože, keď zábava skončí, my sme zase tam, kde sme boli. Preto je dôležité: kľaknúť na kolená a v tichu počúvať, čo Boh hovorí a robí. Ticho pred Pánom je oveľa liečivejšie ako hluk tohto sveta. Lenže my to nezistíme, kým to neskúsime. Ak prestaneme kričať, sťažovať sa na život, ak prestaneme bezcieľne pobehovať, budeme počuť, že Boh sa stará.

8. Ježiš prináša pokoj. Nie ten svetský, dočasný, závislý na momentálnej situácii, či stave našej mysle. Ale pokoj prúdiaci z Neho a Jeho lásky voči nám a moci, ktorá je nad všetkým. Ak Ježišovi dovolíme, On vstane a pohrozí tomu, čo nás trápi. Dokáže utíšiť búrku, ktorá je v nás, aby potom nastalo utíšenie aj všeobecne v živote. Pretože tá búrka v nás je tou najhoršou – od nej sa odvíja aj všetko ostatné zlo: vietor, vlny hriechu. Nemusíme Ježišovi ani vyčítať, že sa o nás nestará, stačí Mu jednoducho povedať: „Pane, nedokážem zvládnuť to, čo sa mi v živote deje, ale Ty to dokážeš vyriešiť. Ty vieš utíšiť každú búrku. Prosím, urob to aj pri mne. Chcem Ti dôverovať, chcem sa na

Teba spoľahnúť, pomáhaj mi v tom“. A On vstane a zasiahne. Sme na to pripravení?.

9. chyba je v tom, že nemáme vieru. Chyba je v tom, že nepoznáme Krista, nedokážeme určiť Jeho moc a neveríme, že by nám mohol pomôcť. Pretože viac hľadáme na našu slabosť, na silu búrky v našom živote, a tak nám nezostáva dosť času a schopnosti vidieť Krista a Jeho moc nad všetkým. A stačí tak málo: vložiť sa do Jeho rúk a veriť, že On dokáže zvládnuť absolútne všetko. Možno nie tak, ako by sme to my chceli, ale tak, ako je to pre nás najlepšie. Ak by sme poznávali Krista stále, každý deň, potom by pre nás nebolo ťažké Mu veriť a nebolo by pre nás záhadou, čo dokáže.

Si práve v nejakej búrke života? Dôveruj Ježišovi. On má moc všetko utíšiť. Amen.